

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28 Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γὰ-
ναι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδηποτα μηνός.

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 3ιος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Σεπτεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 44

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις'. (Συνέχεια)

Μόνο ποὺ ἀπὸ ἓνα λάθος, τὰ γαλ-
λικά αὐτὰ κανόνια δοκίμασεν πρώτη
φορὰ τὶς δυνάμεις τοὺς πάνω στὰ
στρατεύματα τοῦ στρατάρχου Μάκ-
Μαδόν.

Ἀλλὰ ἦσαν ἓνα λάθος ἀσήμυντο.

Τότε, δηλαδή στὰ 1859, οἱ
Γάλλοι εἶχαν κληρονομήσει
τὸ ἠθικὸ τῆς Μεγάλης Στρα-
τιᾶς καὶ πολεμοῦσαν μὲ μιὰ
πεποιοθῆσα γιὰ τὴ νίκη, ποὺ
καὶ σ' αὐτὸν τὸν πόλεμον τοὺς
ἔδωκε τὸ θρίαμβον. Καὶ στὴν
πρώτη κιόλας μάχη τῆς Μα-
γέντας, οἱ ζουάβοι τοῦ 2ου
κυρίευσαν τὴ σημαία τοῦ 9ου
συντάγματος τῶν Αὐστριακῶν.

Ἀπὸ τότε ἡ σημαία τῶν
ζουάβων ἔχει καρφωμένο ψηλὰ
στὸ κοντάρι τῆς τῆς στρατιω-
τικῆς παράσημο.

Ἡ μάχη τῆς Μαγέντας τε-
λείωσε πρὸς τὸ βράδυ, καὶ τὰ
γαλλικά στρατεύματα μπήκαν
στὴν πόλιν ποὺ οἱ φλόγες τὴν
πυρπολοῦσαν ἀπ' ἄκρην σ' ἄκρην.
Ὁ Πέτρος, ποὺ ἀνῆκε στὸ 4ο
τῶν κυνηγῶν, βρέθηκε, μαζὺ
μὲ τὸν οὐλαμό του ἀντίκρυ
σ' ἓνα ἐξοχικὸ κτῆμα, ἀπο-
μακρυσμένο ἀπ' τὴν πόλιν.

Ἀπ' τὸ πρωτ', ἄνθρωποι καὶ
ζῶα ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ κεῖ,
καὶ δὲν εἶχαν βάλει τίποτε στὸ
στόμα τοὺς. Ὁ Πέτρος θυμή-
θηκε τὰ μαθήματα τοῦ Βω-
τραίν κι' ἔκρινε πῶς ἦταν
κατάλληλη ἡ στιγμή νὰ ζη-
τήσῃ τροφὴς γιὰ τοὺς ἄνδρες
καὶ τ' ἄλογα τοῦ οὐλαμοῦ του.

—Θέλουν φαί τ' ἄλογα,
εἶπε στὸ λοχία του, ἀλλοιῶς

δὲ θὰ μπορέσουν νὰ κάνουν δῆμα πιά.
Βρὲς τὸν σπιτονοικοκύρη καὶ ζήτησέ
του ὅ,τι χρειάζεται.

Στὸ μεταξύ ὅμως δὲν ἄφισε τὸν οὐ-
λαμό νὰ διασκορπιστῇ.

Τὸ σπῆτι ἦταν ἀδειανό. Καί, — τί
περίεργη λεπτομέρεια! — ἀνάμεσα στί
ἄλλα ἐπιπλα, βρήκαν κι' ἓνα σωρὸ ση-
μαῖες, γαλλικὲς κι' αὐστριακὲς. Ὁ Ἰτα-
λὸς ἰδιοκτήτης τις εἶχε γιὰ κάθε ἐνδε-
χόμενο: ἂν νικοῦσαν οἱ Γάλλοι θὰ κρε-
μοῦσε τις γαλλικὲς, ἂν οἱ αὐστριακοὶ
θὰ στόλιζε τὸ σπῆτι μ' αὐστριακὲς!

Τὰ ἴδια ἔκαναν κι' οἱ κάτοικοι τῆς

Βιλλαφράγκας. Ὅταν ὁ Αὐστριακὸς
Αὐτοκράτωρ τοὺς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ
δειπνήσῃ στὴν πόλιν τοὺς, στόλισαν τὰ
σπίτια τοὺς μὲ αὐστριακὲς σημαῖες.
Ὅταν τὴν ἐπομένη, ὁ στρατάρχης
Μάκ-Μαδὸν δειπνοῦσε νικητῆς στὸ
ξενοδοχεῖο ποὺ ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ
βιάστηκε νὰ τ' ἀδειάσῃ, τὰ σπίτια ὅλα
κολυμποῦσαν μέσα στὰ γαλλικὰ χρώ-
ματα.

Μὰ τὴν ἐπομένη, ὁ Ναπολέων Γ',
βρίσκοντας πολὺ ἐπικίνδυνη τὴ θέση,
διέταξε τὸν Μάκ Μαδὸν νὰ «συμπτυχθῇ»
στὴ Σάντα-Λουτσία: Εὐθὺς τὰ γαλλικὰ

χρώματα χάθηκαν κι' ἡ πόλιν
πλημμύρησε πάλι ἀπὸ τ' αὐ-
στριακά. Τὶ φρόνιμοι ἄνθρω-
ποι, ἀλήθεια!

Δίχως νὰ ψάξῃ καὶ πολὺ,
ὁ λοχίας τοῦ Πέτρου, ἓνας
Παριζιάνος ἀνοιχτομάτης, ξε-
τρύπωνε τὸ σπιτονοικοκύρη.
Ὁ κατεργάρης ἦταν κρυμμέ-
νος σ' ἓνα ἀδειανὸ βαρέλι,
μέσα στὸ κελλάρι, κι' ὀρκί-
σθηκε σ' ὅλους τοὺς θεοὺς πῶς
δὲν εἶχε οὐτ' ἓνα κομμάτι λαρ-
δί, οὔτε δυὸ σπυριά βρώμη.

—Ἐλα, φιλαράκο, τοῦ εἶπε
ἡμερὰ ὁ Πέτρος γιὰ νὰ τὸν
καθησυχάσῃ· θάχῃς τοῦλάχισ-
στο μερικὰ δέματα ἄχυρο γιὰ
τ' ἄλογά μου καὶ στὸ ὑπόγειο
θᾶναι λιγάκι κρασί γιὰ τοὺς
ἄνδρες μου. Δὲς μας καὶ θὰ σὲ
πληρώσουμε. Δὲ θέλουμε νὰ σὲ
ληστέψουμε, ἀδελφέ!

Μὰ ὁ Ἰταλὸς ὀρκιζόταν
ὀλοένα στὴ «Μαντόνα» πῶς
δὲν ἔχει τίποτε καὶ πῶς στὸ
διπλὰν κτῆμα θάδρυσαν ἀπ'
ὅλα.

Ἐ, λοιπόν, δὲν φαντάζεσθε
τί βρήκαν ἐκεῖ—μέσα, ἔταν
ὁ πονηρὸς λοχίας ἀνακάλυψε
τὴν κρυμμένη πόρτα ἐνὸς ὑπο-
γείου!

Βρήκαν ἐξήντα Κροάτες
ἀρματομένους σὰν ἀστακοὺς,
ποὺ ἐτοιμαζόνταν νὰ κάνουν

Ἐνῶ ἡ πόλιν ἑστρελλαινόταν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό...
(Σελ. 346, στ. 6').

αίφνιδιασμο στην αὐλή. Οἱ κυνηγοὶ τοῦ Πέτρου θὰ ξέμπλεκαν ἄσχημα μαζύ τους, ἂν δὲν εἶχαν λάβει ὅλα τὰ μέτρα τους.

Ὁ Πέτρος στὴν ἀρχὴ αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ ξεπαστρέψῃ τὸν Ἰταλὸ προδοτὴ. Μὰ ἡ καρδιά του ἦταν μεγάλη καὶ τοῦφτασε νὰ τὸν ταπεινώσῃ, χτυπώντας τον μὲ τὸ μαστίγιο στὸ πρόσωπο, μπροστὰ στοὺς ἄνδρες τοῦ οὐλαμοῦ του.

Ἐπειτα καὶ κάτι ἄλλο τράδηξε τὴν προσοχή του.

Οἱ Κροάτες, ὅταν πιάστηκαν σὰ σὲ ποντικοπαγίδα, ἔρριξαν τὰ ὅπλα καὶ παραδόθηκαν. Κι' ὁ πρῶτος πού ἔφταν μπροστὰ στὸν Πέτρο, τοῦ ἦταν γνωστός: Ὁ ἴδιος πού εἶχε μονομαχήσει μαζύ του στὸ Μιλάνο!

Ὡστε λοιπὸν δὲν τὸν εἶχε σκοτώσει! Μὲ πολλή του ἱκανοποίησις ἔβλεπε πὼς ἦταν γερός καὶ χοντρός ὅσο καὶ τότε!

Κι' ὁ φοβερός καὶ τρομερός Αὐστριακὸς τὸν γνώρισε. Δὲν ἦταν τώρα ὁ περήφανος κι' ἀπότομος σπαθοφόρος πού χτυποῦσε τὴ σπάθα του στὴν αὐλὴ ἐνὸς σπιτιοῦ πού τὸ κατοικοῦσαν δύο γυναῖκες κι' ἓνα παιδί. Ἦταν μαζεμένος σὰ βρεμμένη γάτα καί, στὴ δύσκολη αὐτὴ στιγμή, δὲν τοῦ περνοῦσε ἀπ' τὸ νοῦ νὰ κάμῃ τὸν παραμικρὸ ἥρωσμό. Μιὰ μόνο ἐπιθυμία φαινόταν στὴ μορφή του: νὰ τὸ στρίψῃ...

Ὁ Πέτρος κατάλαβε τὴν κρυφὴ αὐτὴ ἐπιθυμία του, κι' ἡ γενναίωση χία του τοῦ ὑπογράφει νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ. Μὰ ἡ μορφή του παλιοῦ στρατιωτικοῦ τοῦ ξύπνισε κι' ἄλλες ἀναμνήσεις.

Θυμήθηκε τότε πὼς εἶχε μᾶζι του ἓνα γράμμα γιὰ τὴν οἰκογένεια Ρενούτσι, πού τόσον καιρὸ ζήτοῦσε εὐκαιρία νὰ τὸ στείλῃ καὶ δὲ μποροῦσε, γιατί οἱ Αὐστριακοὶ εἶχαν κηρύξει τὴν πρωτεύουσα τῆς Λομβαρδίας σὲ κατάσταση πολιορκίας. Μιὰ τρελλὴ ἰδέα τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ...

Ἡ τύχη δὲν τοῦστελν' ἓνα μοναδικὸ ταχυδρόμο γιὰ τὸ γράμμα του αὐτό; Καὶ δὲ θάταν νόστιμο νὰ στείλῃ τὸ γράμμα μὲ τὸν παλιὸ ἐπιτηρητὴ τῆς οἰκογενείας Ρενούτσι;

Ἐκανε νόημα στὸν Αὐστριακὸ πὼς ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως. Βρῆκε ἓναν ἀπ' τοὺς ἄλλους πού μιλοῦσε κουτσά στραβά τὰ γαλλικὰ καὶ μπόρεσε νὰ τοῦ διαβιβάσῃ τὴν πρότασή του: Τοῦ χάριζε τὴν ἐλευθερία του, ἂν τοῦδινε τὸ λόγο του πὼς θὰ ἐπὶ γαίνει τὸ γράμμα.

Ποῦ νὰ βλέπατε τὴ χαρὰ τοῦ Αὐστριακοῦ! Πῆγε νὰ ὀρκισθῇ στὸ σπαθί του, μὰ μιὰ καὶ τοῦ τῶχαν πάρει, ὀρκίζοντο στὸ στήθος του, ὅτι θὰ τηροῦσε τὴν ὑπόσχεσή του.

Ὁ Πέτρος τοῦδωκε τὸ γράμμα. Τὸ χῶσε στὴν τσέπη του, κι' ἀφοῦ προσανατολίστηκε, τῶβλεσε τρέχοντας πρὸς τὰ αὐστριακὰ στατεύματα. Βρῆκε ἓν ἄλογο ἀπ' τὰδέσποτα, πού ἔδωσαν ἐκεῖ γύρο, τὸ πῆρε, καὶ τὴν ἐπομένῃ βρισκόταν στὸ Μιλάνο.

Ἡ κυρία Ρενούτσι κι' ἡ κόρη της δὲν πίστευαν πὼς ὁ παλιὸς ἄγριος ἐπιτηρητής τους εἶχε γίνεῖ τώρα ἡσυχὸς σὰν ἀρνί. Κι' ἐπειδὴ κι' αὐτὸς τοὺς ἐκρυψε τὴν ἀλήθεια, δὲ μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν πὼς εἶχε γίνεῖ ἔτσι ἄξαφνα Ταχυδρόμος...

Ὡς ὅσο ὁ Ναπολέων Γ', ὅταν ὁ Μάκ-Μαδὸν τοῦ ἀνήγγειλε τὴ νίκη τῆς Μαγέντας, δὲν ἔμεινε ὁλότελα ἱκανοποιημένος, γιατί στ' ἀντικρινὰ ὑψώματα ἔλαμπαν τὰ φῶτα τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ καὶ κανεῖς δὲν ἤξερε τί θὰ γινόταν αὐριο.

Ἀλλὰ στίς 5 τοῦ μηνός, μερικὰ πρόσωπα μὲ μαῦρα ἐπίσημα ῥοῦχα κι' ἄσπρες γραβάτες, ἦρθαν στὸ Γαλλικὸ ἐπιτελεῖο κι' ἀπὸ μέρους τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ Μιλάνου, παρεκάλεσαν τὸν Αὐτοκράτορα νὰ μπῇ στὴν πόλη, πού οἱ Αὐστριακοὶ τὴν εἶχαν ἀδείξει.

Τι ἦταν κι' αὐτὴ ἡ εἰσοδος στὸ Μιλάνο! Ὁνειρο, παραμῦθι, φέμμα! Τ' ἀνθ' ἔπεφταν σὰ βροχὴ πάνω στοὺς Γάλλους στρατιώτες: κυρίες μὲ τουαλέττες ἔπεφταν καὶ φιλοῦσαν τίς μπότες τοῦ Αὐτοκράτορος: ἄλλες γυναῖκες τοῦ παρουσίαζαν τὰ μικρά τους, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τοὺς ρίξῃ ἓνα βλέμμα! Οἱ καμπάνες χτυποῦσαν δαιμονισμένα καὶ τὰ σπῆτια ἦταν σκεπασμένα ἀπὸ τριχρωμὲς σημαίες.

Ἐνῶ δὴλ ἡ πόλη ξετρελλαινόταν ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό, ἓνας νεαρός ἀξιωματικὸς ἔφτανε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς κυρίας Ρενούτσι. Κι' ἡ πόρτα ἀνοίξε πρὶν ὁ φίλος μας χτυπήσει!

Κάτω στὴ σκάλα, ὅπου ἄλλοτε εἶχε παλέψῃ μὲ τὸν Κροάτη, τὸν περίμεναν δύο γυναῖκες. Ἡ μιὰ μὲ μαῦρα πάντα, ἡ ἄλλη μ' ἓνα ἐξέλαιο θαλασσὶ φόρεμα. Τὸ πένθος δὲ θὰ ταίριαζε μὲ τὴ χαρὰ πού πλημμυροῦσε τὴν ψυχὴ της κι' ἡ Μαργαρίτα, ἀληθινὴ καλλονὴ μέσα στὰ θαλασσινὰ, περίμενε ἐκεῖνον πού στὰ τελευταῖα του γράμμα εἶχε υπογραφῇ ἄρραβωνιαστικὸς της.

— Παιδί μου, εἶπε ἡ κυρία Ρενούτσι μὲ φωνὴ πού τὴν εἶχε ἀλλάξῃ ἡ συγκίνηση, σοῦ τὴν δίνω! Φίλησε τὴ γυναῖκα σου!

Κι' ἐνῶ στὴν πόλη ἀντηχοῦσαν οἱ ἐρήμερες ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους, στὴ σιωπὴ τοῦ ἀρχοντικοῦ τῶν Ρενούτσι, δὴ ὑπάρξεις δεινόνταν μὲ τὸν ἱερώτερο δεσμό, κάτω ἀπ' τὰ γελαστὰ κι' εὐτυχι-

σμένα βλέμματα τῆς χήρας τοῦ Λομβαρδοῦ πατριώτη.

Πάνω σ' αὐτά, νὰ κι' ὁ Φρατζέσκος! Εἶχε ἀφίσει τὸν στρατηγὸ Μπρινιόν, πού τὸν εἶχε τώρα ὑπασιπότη του, κι' ἔρθε νὰ ἰδῇ τὸ σπῆτι του. Φαντασθῆτε μὲ πόση ἀγάπη φίλησε τὸν φίλο του, πού ἀπὸ σήμερα ἦταν ἀδερφός του.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Πέτρος βρῆκε τὸν ἀντισυνταγματάρχη Καρδινιάν, τὸν παρυσίασε στὴν κκινούργια του οἰκογένεια καὶ τοῦ ζήτησε τὴ συγκατάθεσή του.

Οἱ γάμοι ὁρίσθηκαν μετὰ τὴν ὑπογραφή τῆς εἰρήνης. Κι' ἔτσι ὁ Πέτρος Μπερτινὸ ποθοῦσε τώρα τὴν εἰρήνη ὅσο κι' ὁ Ναπολέων Γ'.

Χρειαζόταν ὅμως ἄλλη μιὰ μάχη γιὰ νὰ κλείσῃ εἰρήνη. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας εἶχε ἀναλάβει μόνος τοῦ τὴ διοίκηση τῶν στρατευμάτων του κι' ἀπαιτοῦσε ἀπ' αὐτὰ καὶ τὴν τελευταία τους προσπάθεια.

Ἡ μάχη αὐτὴ ἔγινε στὸ Σολφερίνο. Οἱ δύο στρατοὶ βάδιζαν ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον, μὲ ἴσες ἀκριβῶς δυνάμεις, καὶ συναντήθηκαν ἐκεῖ πού δὲν τὸ περίμεναν. Ἦταν μιὰ ἀπ' τίς λεγόμενες «μάχες κατὰ σύμπτωση».

Τὰ γαλλικὰ ὅπλα δοξίστηκαν ἄλλη μιὰ φορά. Μὰ ἡ ἐξίστωση αὐτῆς τῆς μάχης δὲν παρουσιάζει κανένα ἐνδιαφέρον. Δὲν εἶχε οὔτε ἔξοχα στρατηγὴματα, οὔτε ἐξαίρετους ἥρωισμούς.

Τὸ γαλλικὸ πυροβολικὸ ἔπαιξε θαυμάσια τὸ μέρος του κι' ἀποστόμωσε τ' αὐστριακὰ πυροβόλα σὲ μιὰ μεγάλη «μονομαχία πυροβολικοῦ».

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ μονομαχία, ἡ γνωστὴ μας «Υδόννη» τοῦ Μαυρέκ ἐπαθε κάτι τι, πού λίγο ἔλειψε νὰ τὴν κάμῃ ἀχρηστὴ σ' ὅλη τὴ μάχη.

Ὁ Μαυρέκ, λοχίας τώρα κι' ἀρχιπυροβολητής, εἶχε κανονίσει τὸ στόχο κι' ἐτοιμαζόταν νὰ ρίξῃ μόλις θὰ λάβαινε διαταγή, ὅταν ἄξαφνα μιὰ ἐχθρική βόμβα ἔπεσε ἀπάνω στὸ στόμιό της «Υδόννης», μὰ δὴλως νὰ σκοτώσῃ κανένα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

2

Στὸ λιθόστρωτο εἶσι ἀργὰ Τ' ἄλογα περνοῦν καὶ πάνε... Σὰν καμπάνες πού βαδῖν Μέσ' στὴ μοναξιά χτυπᾶνε.

Κι' εἶναι τόσο θλιβερὴ Γύρω ἡ σιωπὴ χυμένη, Σὰ μιὰ σκέψη ὁδυνήσῃ Που σφαδάζει πληγωμένη.

Μόνο ἡ βούση φ' ἔλαρει Στὴν ψυχὴ λευκὰ ἀποκάτου, Σὰ μιὰ θλίψη σκοτεινὴ Κι' ἀρρωστὴ μέχρι θανάτου.
ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ε Ε Ν Η !

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

[Συνέχεια, 192 σελ. 339]

Καλλιόπη :— Σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ. Ποτὲ δὲ θὰ μπορέσω νὰ ξεπληρώσω τίς καλωσύνες σας...

Ἡ Μαρμὰ :— ἴσως ἐγὼ νὰ μὴν μπορέσω νὰ ξεπληρώσω ποτὲ τίς δικές σου. Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ θυσία σου... Τὴ μεγαλύτερη κόρη σου... Τριῶν χρόνων... Φαντάζομαι πόσο θὰ πόνεσες καὶ ποτὲ δὲ μπορῶ νὰ βρῶ ἀρκετὰ τὰ δῶα σοῦ κάνω. Εἶναι θυσίες πού δὲν πληρώνονται μὲ τίποτα...

Καλλιόπη :— Μὰ ἂν πιστεύω στὸ Θεὸ καὶ στὴ καλοσύνη του, εἶναι γιατί βλέπω ὅσας στὴ γῆ. Σὰς χρωστάμε τόσα πολλά! Χωρὶς ὅσας ἡ δεύτερη κόρη μου ποῦτανε τότες ἐνάμισιο χρόνῳ, θὰ πεθάνει. Γιατὶ οὕτε τὰ μέσα εἶχαμε, οὕτε κι' ἐγὼ ἦμουν σὲ θέσι νὰ τὴν περιποιηθῶ μὲ τριῶν μηνῶ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά.

Ἡ Μαρμὰ :— Κακόμοιρη γυναῖκα...

Καλλιόπη :— Ἐπειτα καὶ σεῖς ἦσαστε τόσο δυστυχισμένη. Καὶ νᾶναι μιὰ κυρία ὁμορφῇ, πλούσια, καλὴ σὰν καὶ σὰς, δυστυχισμένη, μὴ φανότανε τόσο ἀσχημο...

Μαρμὰ :— Καὶ στερήθηκες τὸ σπλάγχνου σου.

Καλλιόπη :— Ἐκᾶνα δύο ἀνθρώπους εὐτυχισμένους. Γιατὶ τί θάτανε σήμερα αὐτὴ ἡ ὠραία δεσποινίδα μὲ τὴν ἀνατροφή της, μὲ τίς γλώσσες της, μὲ τὸ πιάνο της καὶ τὰ μεταξωτὰ της, πού ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔχει παρὰ νὰ τρέχει καὶ νὰ γελάει; Τί θάτανε; Μιὰ φτωχοῦλα, ἡλιοκαμένη πού θὰ νὰ γαργαλῶτανε νὰ ξενοδοχεῖται καὶ νὰ βοηθᾷ τὴ μάνα της γιὰ νὰ βγάλει ἓνα κομμάτι ψωμί, εὐχαριστώντας τὸ Θεὸ πού δὲν τὴν λείπει κι' αὐτό. (Ἡ Λέλα περνᾷ ἀπ' ἐξω, τίς βλέπει μ' ἀπορία, μπαίνει καὶ κρύβεται ἀρρεστὰ στοὺς μπετόδες.) Τώρα ὅμως καὶ σεῖς ἦσαστε εὐχαριστημένη κι' ἡ Λέλα εὐτυχ...

Ἡ Μαρμὰ :— (Διακόπτει). Σούτ! Γιὰ τὸ Θεὸ! μὴ λὲς ὄνομα! Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστείς πὼς τρέμω... (Σιγὰ.) Ἡ Λέλα δὲν ποτέ νὰ μάθει τίποτα!!

Καλλιόπη :— Καὶ βέβαια δὲν πρέπει. Θὰ λυπηθεῖ πολὺ. Αὐτὴ πού εἶναι τόσο περήφανη γιὰ τὴ μητέρα της, γιὰ τὴν ἀδελφοῦλα της, γιὰ τὰ καλά της ὅλα, νὰ μάθει πὼς δὲν εἶναι παρὰ ἡ κόρη μιᾶς πλούσιας. (Ἡ Λέλα νεραυνόληχτη. ἀκούει)

Ἡ Μαρμὰ :— Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνει, μὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθει ποτέ, γιατί δὲ ξέρουμε πὼς θὰ τὸ πάρει. Εἶναι τόσο παρὰ ἔξω κορίτσι!..

Καλλιόπη :— Ἀχ! Τί νὰ πῇ κανεῖς... Ποιὸς ἰώλινε νὰ χάσεις τὸ κοριτσάκι σας, τριῶν χρόνῳ ἀγγελοῦδι, νὰρρωστήσετε ἀπὸ τὸ κακό σας, νὰ κινδυνεύσετε, καὶ νὰ βρεθεῖ μιὰ ἄλλη δυστυχισμένη, φτωχιά, καὶ σὰς νὰ σώσει καὶ τὸ κορίτσι της νὰ κάνει εὐτυχισμένο.

Ἡ Μαρμὰ :— Ἐκανες μιὰ μεγάλη θυσία, κυρία-Καλλιόπη, στὸ ἔναλῶ...

Καλλιόπη :— Ἐμεῖς εἶχαμε κι' ἄλλα δύο παιδιὰ κι' ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε ὕστερα κι' ἄλλα τρία... Ὅλο γιὰ βάσανα. Ἐνῶ ἡ Λέλα... Πόσες φορές λέω τοῦ Παναγιώτη: «Ἄντρα! τί λὲς ἐοῦ γαυτό;» Αὐτὸς θέλει νὰ κάνει πάντα τὸν πειραγμένο... Τί θὲς νὰ πῶς μοῦ λέει. «Ἐγὼ ξέρω πὼς στερήθηκα τὸ παιδί μου!» Ὑστερα ὅμως σκέπτεται καὶ μόνος του πόσο πὺ καλότερα εἶναι ἔτσι, πόσο εὐτυχισμένη εἶναι ἡ Λέλα μᾶς κοντὰ σας καὶ λέει πάλι μονάχος του. «Ἐ! ἔτσι ἤθελε ὁ Θεός».

Ἡ Μαρμὰ :— (Συλλογισμένη) Ἐτσι ἤθελε ὁ Θεός!

Καλλιόπη :— Ὑστερα, ὅταν γεννήθηκε ἡ Τίνα σας, φοβηθήκαμε πὼς θὰ λιγότευε

ἡ ἀγάπη σας γιὰ τὴ Λέλα, σεῖς ὅμως δὲ φαινόσαστε νὰ ξεχωρίζετε τὴν κόρη σας ἀπ' τὴν ξένη...

Ἡ Μαρμὰ :— Τὴν ἀγάπησα τόσο πολὺ τὴ Λέλα!..

Καλλιόπη :— Κι' ὕστερα, ὅταν πέθανε ὁ μακαρίτης ὁ ἄντρας σας, ρίξατε πὰ ὅλη σας τὴν ἀγάπη, ὅλη σας τὴ λατρεία στὰ δύο κορίτσια. Τὼπα στὸν ἄντρα μου: «Παναγιώτη, ἐμεῖς οἱ δύο μαζύ δὲ θὰ τὴν ἀγαποῦμε τόσο.» Καὶ ὁ Παναγιώτης στέναξε πάλι καὶ εἶπε: «Ἐτσι ἤθελε ὁ Θεός». Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ τὴ Λέλα. (Σωπαίνει καὶ σκουπίζει τὰ μάτια της. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Μαρμὰ.) Ἀχ! Σὰς

ἐλάσα σήμερα, μὲ συγχωρεῖτε. Μὰ δὲ βοῖσκει κανεῖς κάθε μέρα τὴν εὐκαιρία νὰ ξανοίγῃ λιγάκι τὴν καρδιά του... (Σηκώνεται).

Ἡ Μαρμὰ :— Φεύγεις;

Καλλιόπη :— Πολυκάθησα. Ἐπειτα μπορεῖ νὰ γυρίσουν καὶ τὰ κορίτσια.

Ἡ Μαρμὰ :— (Πάσιτὸ βάθος). Δὲν τίς βλέπω. Θὰ εἶναι κάτω στὸν κήπο. Λοιπὸν ὅπως εἶπαμε. Γιὰ τὸ μωρὸ ὅ,τι χρειαστεῖς μοῦ λὲς. Θὰ ρωτήσω κι' ἡ ἴδια τὸ γιατρὸ πάλι. Καὶ μὴ μ' εὐχαριστεῖς. Εἶναι τόσο λίγο αὐτὸ πού κάνω ἐγὼ, τόσο λίγο!..

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

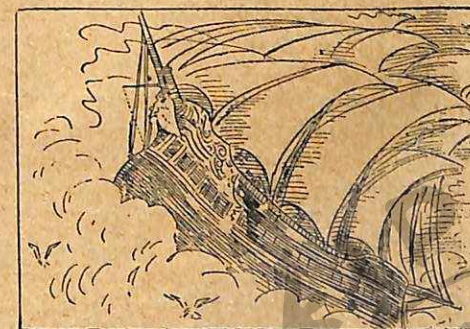
ΚΑ'.

Ἐνα ταξιδάκι στὸ Φεγγάρι

Θὰ θυμᾶστε τὸ πρῶτο ταξιδάκι τοῦ βαρὸν Μυγχαούζεν ὡς τὸ φεγγάρι, τότε πού γύρευε τὸ ἀσημένιο του μπαλταλάκι. Ἐ, ἀργότερα ἔκαμε κι' ἄλλο μ' ἄλλον τρόπο αὐτό, πὺ εὐχάριστο. Κι' ἐπειδὴ ἔμεινε καὶ κάμποσο καιρὸ ἐκεῖ πάνω, μπόρεσε νὰ ἰδῇ πολλὰ περίεργα πρῶγματα φεγγαρίσια. Ἀς τὸν ἀφήσουμε λοιπὸν νὰ μᾶς τὰ ἐξιστορήσῃ ὅλα ὁ ἴδιος.

«Ἐἴχα ἐπιχειρήσει ἓνα μεγάλο ταξίδι, γιὰ νὰ βρῶ κάποιο συγγενὴ μου πού τοῦ εἶχε κολλήσει ἡ παράξενη ἰδέα πὼς ὑπάρχουν κάποιον Νάνοι καὶ Γιγάντες σὰν ἐκείνους πού εἶδε τάχα ὁ Γκιούλιβερ στὴ φανταστικὴ χώρα Βροδινγάρη. Ἐγὼ αὐτὰ δὲν τὰ πίστευα. Γιὰ νὰ εὐχαριστήσω ὅμως τὸ συγγενὴ μου ἐκεῖνο πού μὲ εἶχε κάνει καὶ κληρονόμο του, ναύλωσα ἓνα καράβι κι' ἔφυγα γιὰ τὸ Νότιο Ὠκεανό.

Ἐφθασα καὶ χωρὶ νὰπαντήσω τίποτε ἀξιοπερίεργο, παρὰ μόνον κάποιους φρεωτοὺς ἀνθρώπους, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά, πού παίζαν καὶ χορεύαν στὸν ἀέρα σὰν ἄγγελοι.

«Ἐἴχ' ἀφήσει πίσω μου τὴ νῆσο Ὀταχί, πού τὴν ἀναφέρει κι' ὁ μεγάλος θαλασσοπόρος Κούκ, διὰν μιὰ φοβερὴ θύελλα σήκωσε τὸ καράβι μου ψηλά, — χίλιες λεύγες τουλάχιστο ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, — ὡς πού ὁ ἄνεμος, ἀρχινώντας νὰ πνέῃ πρὸς μιὰ δεινὴ διεθύνση, φούσκωνε τὰ πανιά τοῦ καραβιοῦ καὶ τὸς πορτοὶ μ' ἓνα γλῆγοράδα καταπληκτικὴ. Ταξίδεψα ἔτσι, ἀπάνω ἀπ' τὸ σύννεφο, ἔξη ὁλόκερες εβδομάδες.

«Τέλος εἶδα στὸν οὐρανὸ μιὰ μεγάλη ξηρὰ, πού ἐμοιαζε μὲ νηοὶ στρογγυλὸ καὶ λαμπερό. Σὲ λίγο ὄραξα σ' ἓνα φναικὸ λιμάνι κι' ἀπὸ καὶ βγῆκα μὲ τοὺς ναῦτες μου. Κάναμε τότε μιὰ περιοδεία, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν ἡ χώρα ἐκεῖνη ἦταν κατοικημένη. Ἀπὸ κάτω μας βλέπαμε μιὰν ἄλλη χώρα μὲ πολιτείες, μὲ βουνά, μὲ ποτάμια, μὲ θάλασσες, μὲ δέντρα, καὶ συμπεράναμε πὼς ἦταν ὁ κόσμος πού εἶχαμε ἀφήσει.

«Στὸν καινούργιο ὅπου βρισκόμαστε τώρα, βλέπαμε καὶ πελώρια ὄντα — γιὰ νὰ μὴν πῶ ἀνθρώπους, — καβάλλα σὲ πελώριους γυπαετοὺς τρικέφαλους. Γιὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ ἰδέα πὼς τόσο μεγάλα ἦταν αὐτὰ τὰ ὄντα, ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ πὼς κάθε τους φτερόνι ἦταν ἔξη φορές μακρότερο ἀπ' τὸ κατόρθο τοῦ καραβιοῦ μας. Κι' αὐτὰ τὰ ὄντα μᾶς πληροφόρησαν πὼς βρισκόμαστε στὸ Φεγγάρι. Ζητήσαμε τότε νὰ παρουσιαστοῦμε στὸ Βασιλεῖ κι' αὐτὸς μᾶς ἔκαμε μιὰ πολὺ θεορμὴ ὑποδοχῇ.

«Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, τὸ βασίλειο του βρισκόταν σὲ πόλεμο μὲ τὸ βασίλειο τοῦ Ἡλίου. Ὁ Βασιλεὺς θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ μεγάλο δῶρο σὺν στρατὸ του, μὰ ἐγὼ δὲν ἐδέχτηκα αὐτὴ τὴν τιμὴ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΣΤΡΑΠΟΒΡΟΝΤΑ

*Αγαπητοί μου,

Ο Βόρειο Σέλας, ή έκρηξη ενός ή φαιστείου, ή βροχή Διαττόντων και τὰ παρόμοια, θεωρούνται τὰ ωραιότερα και μεγαλοπρεπέστερα θεάματα απ' όσα προσφέρει στους ανθρώπους τὸ Μεγάλο Θέατρο τῆς Φύσης. Ἀλλὰ μόνο γιατί εἶναι σπάνια, ασυνήθιστα. Για φαντασθῆτε ὅμως πόσο πιὸ ὠραίο, μεγαλόπρεπο—και φοβερό,—θὰ μᾶς φαινόταν τὸ θέαμα μιᾶς θύελλας μὲ ἀστραπόβροντα, ἂν δὲν ἦταν τόσο συχνὸ και συνειθισμένο! Ὁρισμένως αὐτὸ θὰ εἶχε τὴν πρώτη θέση ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ φυσικὰ θεάματα. Μὲ τὴν πρώτη βροντή, μὲ τὴν πρώτη ἀστραπή, περίφοβοι και γοητευμένοι οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐδῶναι ἀπὸ παντοῦ νὰ ἰδοῦν, νὰ θαυμάσουν. Ἐνῶ τώρα, πολλές φορές, αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο περνᾷ ἀπαράτηρητο. Τὸ ξέρουμε πιά, τὸ χορτάσαμε. Κι' ὅταν ἀκούμε βροντή, ὅταν βλέπουμε ἀστραπή, κλεινόμαστε μέσα, κλείνουμε και τὰ παραθυρόφυλλα, γιὰ νὰ μὴν μπῇ ἡ βροχή πὺ θάκοιλοῦθήκη και γιὰ νὰ μὴ μᾶς θαμπώνουν οἱ ἀστραπές...

Αὐτὰ συλλογίζομαι προχτές τὸ βράδυ, μὲ τὴ μεγάλη ἐκείνη θύελλα πὺ πυρπολοῦσε, μιὰ δλάκερη ὥρα, τὸν ἀττικὸ οὐρανὸ. Εἶχα πλησιάσει τὸ παράθυρό μου, γιὰ νὰ τὸ κλείσω· ἀλλὰ τὸ ὑπέροχο, τὸ ἐκπαγλο θέαμα ἐνὸς κεραυνοῦ μὲ κάρφωσε κεῖ. Μιὰ τσακισμένη πύρινη γραμμὴ, θεόρατη, αὐλάκωσεν κάθετα τὰ μαῦρα σύννεφα κι' ἐσθυσεν. Ἦταν ἐκεῖ—πέρα, μακριά, κατὰ τὴ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ. Ὑστερ' ἀπὸ πολλὴν ὥρα ἀκούσθηκε ὁ φοβερός κρότος. Καὶ στὸ ἀναμεταξὺ ἄλλες μακρινές κι' ἀθόρυβες ἀστραπές, δεξιὰ, ἀριστερά, παντοῦ, ἀτελειώτες, ἀκατάπαυτες. Δὲν εἶχε ἀρχίσει ἀκόμα ἡ ραγδαία βροχή κι' ἡ γῆ, ξερή, τραβοῦσε πιὸ εὐκόλα τοὺς τεράστιους ἐκείνους ἡλεκτρικοὺς σπινθῆρες ἀπὸ τὰ φορτωμένα σύννεφα. Οἱ κεραυνοὶ διαδεχόνταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Στιγμές-στιγμές ἐπεφταν και δυό, και τρεῖς μαζί, ἀνάμεσα πάντα σὲ ἄλλες, πιὸ μακρινές ἀστραπές.

Πῆγα σ' ἄλλο παράθυρο, μὲ ἄλλον ὀρίζοντα, μὰ τὸ θέαμα ἦταν τὸ ἴδιο. Ἀστραφετὴ ἡ Ἀνατολή, κι' ἡ Δύση, κι' ὁ Βοριάς, κι' ἡ Νοτιά. Ἀπ' τὰ οὐρανοθέμελα ὡς τὴν κορφή, λάμπες, φωτιές. Ἀλλες κίτρινες, ἄλλες μενεξελιές, ἄλλες γαλάζιες, τόσο ζωηρές πὺ νὰ μὴν τις ὑποφέρῃ τὸ μάτι, κι' ἄλ-

λες τόσο γλυκές, πὺ γιὰ τὸ μάτι ἦταν σὰ χάρδεμα... Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας εἶχε γίνει φῶς, — φῶς πιὸ δυνατό κι' ἀπ' τῆς ἡμέρας. Μιὰ στιγμὴ μόνο ἐβλεπες τὸν κόσμο σκοτεινὸ, μαῦρο, κι' ἐπειτα διαρκῶς φωτισμένο μαγικά. Ἀνοίγαν, θάλεγες, τὰ οὐράνια κι' ἐμεναν ἀνοικτὰ ὁλόενα. Τὸ γοργότερο πρᾶγμα εἶναι βέβαια ἡ ἀστραπή· μὰ οἱ ἀστραπές ἐκείνες ἔχαναν, θάλεγες, τὴν γοργότητά τους, γιὰτὶ ἀποτελοῦσαν μιὰ συνήχεια μακρινή, ἀδιάκοπη. Τὸ θέαμα! Καὶρὸ εἶχα νὰ ἰδῶ τέτοια διάχυση ἡλεκτρισμοῦ στὴν ἀτμόσφαιρα. Σὲ λίγο ἄρχισε κι' ἡ βροχή. Ἀλλὰ τὰστραπόβροντα δὲν ἔπαδαν. Κι' ἐνῶ οἱ λάμπες ἐτύφλωναν ἡ χάριδευναν τὰ μάτια ἀπὸ παντοῦ, ξεκούφαιναν ταῦτιὰ οἱ κρότοι· ἄλλοι σπαραχτικοί, ἑαφνικοί, σὰν νὰ ττακίζόνταν στὰ δυὸ ψηλόκορμα δέντρα· ἄλλοι σὰν μακρινὲς κανονιές μὲ μακρὸ βούισμα, πὺ θύμιζαν τὸ στίχο τοῦ Σολωμοῦ:

Καὶ τῆς βροντῆς πολυβούζει ὁ κρότος... Πρὶν νὰ χορτάσω τὸ μεγαλεῖο τοῦ πυρπολούμενου οὐρανοῦ, ἀναγκάστηκα νὰ κλείω τις γρίλλιες, γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν τὰ νερά πὺ ἐπεφταν μὲ τὸ τουλούμι· ἀλλὰ κι' ἀπὸ τις χαραμάδες ἐβλεπα ἀκόμα τις ἀστραπές και συλλογίζομαι... Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πὺ αὐτὸ τὸ θέαμα τοὺς εἶναι ἀνυπόφορο. Τοὺς φοβίζει τόσο, ὥστε τοὺς ἀρρωσταίνει. Κι' ὅσο ἐξακολουθεῖ ἡ θύελλα μὲ τὰστραπόβροντα, μένουν κρυμμένοι σὲ μιὰ κατάκλειστη κάμαρα, και βουλώνουν ταῦτιὰ τους και κλείνουν τὰ μάτια τους, ἡ τριγυρίζουν σὰν τρελοί, κι' ἀλαφιάζονται σὲ κάθε κρότο, και κάνουν σταυροὺς κι' ἐπικαλοῦνται Θεοὺς και Ἄγλους... Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχουν και πολλὸ ἄδικο. Για συλλογισθῆτε τί κίνδυνο διατρέχουμε κάθε φορὰ πὺ σωρεύεται στὴν ἀτμόσφαιρα τόσος ἡλεκτρισμὸς κι' ἀρχίζουν αὐτὰ τὰ πύρινα φιλιὰ τοῦρανοῦ και τῆς γῆς! Για θυμηθῆτε πόσοι ἄνθρωποι βρέθηκαν στὴ μέση, δέχτηκαν τὸν κεραυνὸ κι' ἔγιναν κάρβουνο!.. Ὁ Φραγκλίνος εὐεργέτησε τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὸ ἀλεξικέραυνο, ἀλλὰ, ὅπως ἔλεγε κι' ὁ ἴδιος, οὔτε μετὰ τὴν ἐφευρεσὴ του ὁ κεραυνὸς ἔπαψε νὰ κάνῃ θραύση... Γιατὶ δὲν εἶναι βέβαια δυνατό νὰ ὑπάρχουν παντοῦ ἀλεξικέραυνα. Μόνο σὲ πόλεις και σὲ κέντρα στήνουν μερικὰ, σὲς σκεπτεῖ τὸν πιὸ ψηλὸν κτιρίων· κι' αὐτὰ προστατεύουν τὴν περιοχὴ· ἀλλὰ τὰ περὶχωρα, τὰ προάστεια, οἱ ἐξοχές, μένουν ἀπροστατευτα.

Ἔτσι κάθε χρόνο, πολλοὶ ἄνθρωποι, πολλὰ ζῶα και πολλὰ δέντρα,—δὲν ἔχουν ψυχὴ κι' αὐτὰ τὰ καίμενα;—πέφτουν θύματα τοῦ κεραυνοῦ.

Ἀλλὰ ἐδῶ μόνο μπορεί κανεὶς νὰ γίνετα μοιρολάτρης και νὰ μὴ φοβᾶ-

ται ὅταν ἀστράφτῃ και βροντᾷ, γιὰτὶ εἶναι... περιττό. Μήπως ὁ φόβος μᾶς προφυλάει; μήπως εἶναι τρόπος νὰ γλυτώσουμε ἀπ' τὸν κεραυνὸ, ἂν δὲν ὑπάρχῃ κάπως κοντὰ μας ἐν' ἀλεξικέραυνῃ; Ἀν εἶναι τῆς τύχης μας, θὰ πᾶμε... Κι' ἐπειδὴ πάλι μιὰ τέτοια τύχη εἶναι πολὺ σπάνια,—πιὸ σπάνια κι' ἀπὸ τὴν τύχην νὰ σοῦ πέσῃ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου,—μποροῦμε νὰ μαστε ἡσυχὸι και νὰ περιμένουμε κάθε φορὰ μὲ πεποίθηση και μ' ἀφοβία, νὰ περάσῃ ἡ θεία ὀργή.

Ἔτσι, χωρὶς φόβο, θὰ μποροῦμε νὰπολαμβάνουμε και τὸ θέαμα. Ὅπως τῶκανε στὸ τέλος κι' ἡ Ἐλισάβετ Μαρτινέγκου, ἡ μεγάλη ἐκείνη γυναίκα πὺ κάποτε σὰς διηγῆθηκα τὴν ἱστορίαν της. Τὴ θυμᾶστε;.. Ὅταν ἦταν μικρή, ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε στὴ γειτονία της κι' ἔκαψε μιὰ ἑμορφὴν κι' ἐνάρετη κόρη. Αὐτὸ τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση, φοβερή. Γιατὶ ὡς τότε, λέει, εἶχε τὴν ἰδέαν πὺς μόνο τοὺς κακοὺς ἔκαιγε ὁ οὐρανός. Βλέποντας ὅμως πὺς ἔκαιγε ἀδιάκριτα και τοὺς καλοὺς, ἄρχισε νὰ φοβάται και γιὰ τὸν ἑαυτὸν της. Τὴ κι' ἂν ἦταν καλὴ; Ἐνας κεραυνὸς μποροῦσε νὰ τὴν κάψῃ σὰν τὴν ἄλλην. Καὶ σιγά-σιγά ὁ φόβος αὐτὸς τὴν κυρίεψε σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε σὲ κάθε θύελλα ἀρρώσταινε, τρελαινόταν... Εἶδε ὅμως πὺς αὐτὸ ἦταν ἄσκοπο και γελοιο, ἔβαλε ὅλη της τὴ δύναμιν, παρὰκάλεσε θερμὰ και τὴν Παναγίαν νὰ τὴ βοηθήσῃ, κατανίκησε τὸ φόβο ἐκεῖνο, γιὰτρεῦθηκε. Καὶ τόσο καλὰ μάλιστα, ὥστε ὅταν ἀστραφετὴ και βροντοῦσε, καθόταν στὸ παράθυρο,—θεωρεῖ πρῶτης σειρᾶς,—κι' ἐβλεπε τὴν παράστασιν στὸ Μεγάλο Θέατρο τῆς Φύσης.

Ἔ, ὅσοι κι' ὅσες νοθεῖστε πολλὸ τὰστραπόβροντα, καλὸ θάταν νὰ μιμηθῆτε τὴν Ἐλισάβετ Μαρτινέγκου.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Ἦ Ἀγλαΐα ἐπρότεινε τότε νὰ πᾶνε στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα νὰ ἰδοῦν τὴν Ἀνθούλα. Ὁ Πάτροκλος δὲν ἤθελε· ὁ Ἀχιλλέας ὅμως τὸν ἐπίασε ἀπ' τὸ μπράτσο και τοῦ εἶπε φαιδρά:

— Ἐλα, ξάδερφε, μὴν εἶσαι τόσο περήφανος! Ἦ Ἀγλαΐα ἔχει γούστο· και γιὰ νὰ τῆς ἀρέσῃ αὐτὴ ἡ Ἀνθούλα, θὰ πῇ πὺς κάτι ἀξίζει.

Ἦ Ἀνθούλα χτυποῦσε βούτυρο, ὅταν μπῆκαν ἡ Ἀγλαΐα μὲ τὸν ἀδελφὸν της και μὲ τὸν Πάτροκλο. Κοκλίνησε πὺ τὴν ἔδρισκαν σὲ τέτοια κατάσταση. Εἶχε ἀνασκουμπωμένα τὰ μανίκια της και τὸ γάλα πὺ τινάζεταν, γέμισε

μ' ἄσπρες πιτσιλάδες τὰ βόδινα και καλοκαμωμένα μπράτσα της. Τὰ μάγουλά της ἦταν ξαναμμένα ἀπὸ τὴν ἐργασία και τὰ ξανθὰ μαλλιά της χυνόνταν στοὺς ὤμους της.

— Πὺς σοῦ φαίνεται, Ἀχιλλέα; εἶπε ἡ Ἀγλαΐα. Δὲ μοιάζει μὲ ζωγραφιά;

— Ἀλήθεια... τύπος ὁμορφῆς χωριατοπούλας, συμφώνησε ὁ Ἀχιλλέας.

— Πούφ! ἔκαμε ὁ Πάτροκλος. Μυρρίζει ἄσχημα ἐδῶ-μέτα και τὰ χέρια τῆς Ἀνθούλας εἶναι καταλερωμένα...

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε αὐτὴ, μὰ πρέπει νὰ χτυπήσω ἀκόμα τὸ βούτυρό μου γιὰ νὰ δέσῃ, ἄλλοιῶ-τικα θὰ μοῦ χαλάσῃ.

— Κάμε τὴ δουλειά σου, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀγλαΐα. Θὰ σὲ βοηθήσουμε μάλιστα. Ἀχιλλέα, πῆγαινε νὰ φέρῃς κρὺο νερό, ἐγὼ ξέρω· θὰ τὸ δάλω σὲ μιὰ λεκάνη και θὰ ρίξω μέσα τὸ βούτυρο. Σὺ, Πάτροκλε, φέρε μου μιὰ ποδιά.

Κι' ἡ Ἀγλαΐα γέλοῦσε, τρέχοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ χαρά.

— Δὲν ξέρω τί διασκέδασῃ βρίσκετε μέσα σ' αὐτὸ τὸ μαγερεῖο! εἶπε ὁ Πάτροκλος. Ἀν δὲν ἔδρεχε τόσο, θὰ γύριζα σπιτί· μὰ τώρα, ὡς νὰ φτάσω, θὰ γίνω μούσκεμα.

Ὁ Ἀχιλλέας ἔφερε ἕναν κουβά νερό και τὸν κρέμασε στὸ μπράτσο τοῦ Πάτροκλου. Αὐτὸς ὅμως ὀπισθοχώρησε, τὸν ἀναποδογύρισε και τὸ νερὸ χύθηκε στὰ πόδια του. Αὐτὸ μεγάλωσε ἀκόμα τὴ δυσἀρεσκεία του, ἔκαμε ὅμως τὴν Ἀγλαΐα και τὸν ἀδελφὸν της νὰ γελᾶσουν πολὺ. Μὰ κι' ἡ Ἀνθούλα δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια· τόσο κωμικὸς ἦταν ὁ Πάτροκλος μὲ τοὺς θυμούς του...

— Μὲ μένα γελᾷς; τῆς φώναξε αὐτὸς πὺ μὲ κάποιον ἤθελε νὰ ξεθυμάνῃ. Πολὺ θάρρος μοῦ πῆρες, δλέπω! Για κοιτάξτε καλὰ!..

— Ἀ, ξάδερφε! τοῦ εἶπε ὁ Ἀχιλλέας. Δὲν εἶναι καθόλου γενναῖο ἐκ μέρους σου νὰ μιλάς ἔτσι σ' ἕνα κορίτσι πὺ δὲν μπορεί νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ. Εἴμαστε στὸ σπιτί της. Κι' ὅσο κι' ἂν δρέχῃ, καλύτερα ὅθνανες νὰ φύγῃς παρὰ νὰ θυμῶνῃς ἄδικα.

— Μπᾶ! ἔκαμε ὁ Πάτροκλος. Δὲν σὲ ἤξερα και γιὰ δὸν Κιχῶτη!.. Ἀπὸ πότε ἀρχισες νὰ ὑπερασπίζεσαι σὰν ἱππότης τοὺς φτωχοὺς και τοὺς ἀδύνατους;.. Χαρὰ στὸν ἱπποτισμό!.. Καὶ βέβαια θὰ φύγῃ!

Στὸ διάστημ' αὐτό, ἡ Ἀνθούλα σκού-

πιζε τὰ μπράτσα της και συγυρίζεταν. Μὰ δὲν γέλοῦσε πιά. Ἦταν λυπημένη, προπᾶντων μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἔγινε αἰτία νὰ μαλώσῃ ὁ Ἀχιλλέας τὸν Πάτροκλο.

«Τώρα δὲν θὰ μὲ χωνεύῃ περισσότερο, συλλογίζεταν. Αὐτὸς, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πὺ μὲ εἶδε, μὲ πῆρε ἀπὸ κακό, ἐνῶ ἐγὼ δὲν τοῦκανα τίποτα...»

— Ὁ ξάδερφός μας δὲν εἶναι καθόλου εὐγενικός, εἶπε ἡ Ἀγλαΐα, και πρέπει νὰ τοῦ τὸ λέγ κανεὶς καθαρά.

Ἦ Ἀνθούλα εἶχε δγάλει τὸ βούτυρο ἀπ' τὴ λεκάνη και τὸ στράγγιζε. Ὁ Ἀχιλλέας εἶχε πάρει ἀλάτι και τὸ ἀλάτιζε.

«— Εἶναι ἡ Ἀνθούλα!..»

— Ὁ, μὴν κάνετε τὸν κόπο... Ντρέπομαι νὰ σὰς δλέπω νὰ κουράζεστε γιὰ μένα.

— Μοῦ ἀρέσει νὰ σὲ βοηθῶμε, εἶπε ἡ Ἀγλαΐα. Κι' ὁ Ἀχιλλέας δὲ μοιάζει καθόλου μὲ τὸν Πάτροκλο. Ὅσο γρινιάρης εἶν' ἐκεῖνος, τόσο καλὸς εἶν' αὐτὸς.

Πραγματικῶς, ὁ Ἀχιλλέας ὄρηκε πολὺ χαριτωμένη τὴν Ἀνθούλα κι' ἀπὸ τότε πῆγαινε συχνὰ μὲ τὴν ἀδελφή του στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα. Μιλοῦσαν στὴ χωριατοπούλα γιὰ διάφορα

πράγματα τοῦ Παρισιοῦ πὺ ἐκείνη τᾶκουγε μ' ἐκπλήξη. Κι' ὁλόενα περισσότερο συμπαθοῦσε τὰ καλὰ και τόσο καταδεχτικὰ αὐτὰ παιδιὰ.

Ἦ κυρία Λάντη, γιὰ νὰ τὰ διασκεδάσῃ, διοργάνωσε στὸ μέγαρό της μιὰ θεατρικὴ παράστασιν. Ὁθπαίζαν μιὰ κωμῶδιαν κι' οἱ ρόλοι μοιράστηκαν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀγλαΐα, τὸν Πάτροκλο και τὸν Ἀχιλλέα, ὀθπαίζε κι' ἡ κυρία Λάντη ἡ ἴδια. Ἦ κωμῶδιαν ὅμως εἶχε κι' ἕνα πρόσωπο ὑπηρέτριας, πὺ δὲν ὄθλεγε παρὰ λίγα λόγια κι' ἕνα μικρὸ τραγουδάκι. Ἀλλὰ ποῖα θὰ τὴν ἔπαιζε αὐτὴ; Στὸ μέγαρο δρισκόνταν δυὸ ἡλικιωμένες κυρίες, πὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ πάρουν ἕνα τόσο νεανικὸ ρόλο.

— Μοῦ φαίνεται, καλὴ μου θειά, εἶπε τότε ἡ Ἀγλαΐα, πὺς ἡ Ἀνθούλα θὰ μποροῦσε ἐξαίρετα νὰ μᾶς κάνῃ τὴν ὑπηρέτρια. Ἐχει γλυκειὰ φωνή κι' ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τῆς μάθω τὸ τραγούδι.

— Ὅθ τὸ πάρῃ ἴσως ἀπάνω της ἂν τῆς κάμουμε αὐτὴ τὴν τιμὴ, εἶπε ἡ κυρία Λάντη. Νὰ παίξῃ μαζί μας, σὰν κυρία; Πάει πολὺ!

Ὅστόσο ἔμαθαν ὅλοι τοὺς ρόλους τους, ἐτοίμασαν τὰ σκηνικά, ὄρισαν κι' ἡμέραν γιὰ τὴν παράστασιν· ἀλλ' ἀκόμα δὲν εἶχε ὄρεθῇ ἡθοποιεῖς γιὰ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ρόλο. Ἔτσι ἡ παράστασιν κινδύνευε νὰ ναυαγήσῃ. Κι' ἐπειδὴ ἡ Ἀγλαΐα θὰ λυπόταν πολὺ, ἡ κυρία Λάντη ἀναγκάστηκε νὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὴν ἰδέαν της.

— Καλὰ, εἶπε. Ἀς δώσουμε τὸ ρόλο στὴν προστατευομένη σου. Ἐλπίζω νὰ τὸν παίξῃ καλὰ κι' ἐλπίζω ἀκόμα νὰ μὴ τὸ παραπάρῃ ἀπάνω της. Ἦ Ἀνθούλα εἶναι κολοκορίτσι.

Ἀποφασίστηκε λοιπὸν και καταχαρούμενη ἡ Ἀγλαΐα ἔτρεξε νὰ ὀρῇ τὴν Ἀνθούλα.

— Ἐλα, τῆς εἶπε, θὰ παίξῃς μαζί μας και σὺ. Νὰ τὸ μέρος σου. Κοίταξε πρῶτα νὰ τὸ διαβάσῃς μόνη σου και νὰ τὸ μάθῃς καλὰ. Βάλε μὲ τὸ νοῦ σου πὺς εἶσαι πραγματικῶς αὐτὴ ἡ ὑπηρέτρια και προσπάθησε νὰ πῇς τὰ λόγια σου ὅπως θὰ ὀθλεγε αὐτὴ. Ἀς εἶναι, ὅστερα θὰ σὲ μάθω κι' ἐγὼ πὺς θὰ τὰ πῇς.

Ὅταν τὸ βράδυ ἔμαθε ὁ Πάτροκλος πὺς κι' ἡ Ἀνθούλα ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ «θιάσου», ἔγινε ἔξω-φρενῶν· και ὀθλῶσε καθαρά πὺς αὐτὸς δὲν ἐνοοῦσε νὰ παίξῃ μὲ τοὺς ὑπηρέτες του· γιὰτ' ἦταν ντροπὴ, αἰσχος!

(Ἀκολουθεῖ)

631. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον

* * *

* * *

* * *

1. — Πρωτὴ ἀρχαίαι τραγῳδίας
2. — Πλάττωμι.
3. — Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων
Μαρίττα Σ. Βαϊτόγλου

632 — 636. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀντάλλαγῇ ἐνὸς γραμμῆματος
ἐκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι

(*) Ἡ περιγραφή αὐτῆς συνέβηκε στὸ τέλος τῆς Μαραθίας, ἑνὸς βουνοῦ τῶν ὄρειων, χωρὶς τοῦ Πελοποννήσου, τὴν Ἀύγουστο τοῦ 23.

ένος άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

κύβος, πάγος, παχία, βάθος, φάλαγξ

Βόλγας

637. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 1 4 = Τονωτικόν.
2 4 2 4 = Θεά.
3 2 3 1 4 = Βασιλεύς.
4 1 4 = Άντωνυμία.

Έλεύθερο Ποντί

638. Διπλή Άκροστιχίς

Τάραχά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν ποταμών της Άφρικῆς· τὰ δεύτερα ηῖερων:

- 1, Ρωμαίος Αυτοκράτωρ
- 2, Ποταμός της Πελοποννήσου
- 3, Νῆσος της Μεγάλης Βρετανίας
- 4, Δίκαιος άνιρ της Γραφῆς
- 5, Πόλις της Εὐρώπης
- 6, Ποταμός της Γαλλίας.

Φωνή της Πατρίδος

639. Φωνηεντόλιπον

μ-π-δ-κλ-κθς
τε-γ-μυ-θ-μθς
Ροβέρτος Κόρτις

640. Γρίφος

Τὸ τεχ οὖν Τιμή ἔλα!
τεχ γ'

Επατήσιος Ριζοπάτης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

641. Amusette

Cherchez un mots très commun qui signifie trois choses:

- 1° Un poids.
- 2° Un moyen d' instruction.
- 3° Une monnaie.

Πανταχού Παρών

642-644. Cinema-Rébus

- 1.—Έκαμε, κλίνη, ποντικός.
- 2.—Οί, μου, καί, εις
- 3.—Τίς, διδεις, καί, εις.

(Trois arbres)

Κορυφή του Ολύμπου

ΔΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκησ. του φύλ. 29

404. Καρύδι (Κάρ, Ίδη.) 405. Άραχθος (χαρά = αραχ. θ.ς) — 406. Σύρος-Τύρος. — 407. Ό παπας λεγόντων Μανώλης κι' ή παπαδιά Μαρία. 408. ΡΟΔΑΝΟΣ 409 — 413. ΟΒΟΛΟΣ Διὰ του Φ: ΔΟΥΛΩ Φάρος (ή Πάφος) φόνος, ΝΟΩ φίλος, άφρός, ΟΣ άλλα — 414. Σ 7x7+1: 10 — 5=0. — 415. ΚΟΔΡΟΣ (Κύον, ΝΟτος, ΆνΔρος, ΌμηΡος, ΆμαζΟνιος, ΠαρναΣός.) — 416. Αίέν άριστεύει. — 417. Κόσμον γυναιξί σιγή φέρει. (κος μ' ον, γή, νεξ εις ι. γή, φέρει.) 418. SERIN (Seine, Elephant, Racine, Ile, Noél.) — 419 Vain, vin, vint.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηται παρακαλούνται να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Άλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ὁ ἔγκαιρος ἀνάνεωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμῆς 2. Ὡς προκληρομῆς εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—1276)

Αποτελέσματα (ΚΔ'—582). Βραβεύονται: Τραγονιδιού: ΦΙΩΡΗΣ ΛΕΒΑΝΤΕΣ (Βωμοὶ ΠΑΛΑΜΑ), ΕΛΕΥΘ. ΠΟΛΙΤΟΥ (Διοτ.) Άρτα ΣΚΙΠΗ.—Πεζού: ΟΔΕΜΠΙΚ, (Ααγκῆς ΒΟΥΤΥΡΑ), ΗΛΕΚΤΡΑ (Μινιόν ΓΟΒΕΤΗΕ). ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ (Τρομερή Έκδικήσις ΓΟΓΟΛ), Όλους τοὺς άλλους πού μὲ τίμησαν τοὺς εὐχαρίστη. Στείλτε τὰ ταχυδρομικά. Π. ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗΣ

(ΚΔ'—1276)

Πανταχού Παρών, δεχόμεθα εὐχαρίστας. Στείλτε πρώτη Δοιν: (ΚΔ'—1028) — Φιλόκαλος, Λαμπρός Ὁλιος.

(ΚΔ'—1278)

Πρωτοπαίοντας στὸ Διαπλάσσοκομο στέλλω σ' όλους ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸ.

(ΚΔ'—1279)

Διαπλάσσοι, Διαπλάσσοῦλες, Σύλλογοι, τιμήστε τὸν φετιχὸ διαγωνισμό (ΚΔ'—1028) τοῦ ΛΑΜΠΡΟΥ ΗΛΙΟΥ

(ΚΔ'—1280)

Μαῦρε Ίπποτα, ἐξηγήσου καλύτερα τίποτα δὲν κατάλαβα

(ΚΔ'—1281)

ΜΕΓΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ, τετραδίο σου ἔλαβα, ἀλλὰ διεσθύνει σου ἐχάθου στείλ μου ἕκ νέον.

(ΚΔ'—1282)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΕΙ Διαγωνισμὸν ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ. Προθεσμία μῆνας. ΒΡΑΒΕΙΑ 3 ΕΚΚΕΚΤΑ. Συμμετοχὴ 50λεπτος. Δοῖς: Μιχαήλ Φινόπουλον, Κολοκοτρώνη 37, Πειραιά.

(ΚΔ'—1283)

ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

(ΚΔ'—1283)

Εισερχόμενος εἰς τὸν Διαπλάσσοκομο κηρύττω τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Μαύρου Ίπποτου. — Σφύρα Άμωνα, Κόμη Φοίνικα, Σέρλοκ-Χόλμς, Συμμαχοῦμε· ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

(ΚΔ'—1284)

Προσεχὼς ἰδοῦναι εἰ Ἀθηναῖκός Σύλλογος. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι καὶ μέλη. Δοῖς: Δ. Νασλιν (διὰ Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα), Πάροδος Ἰθάκης, Ἀθήνας, ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

(ΚΔ'—1285)

Άγνή, Ἀλινών, ἀντιχαιρετῶ. Ἀλληλογραφεῖτε· Συρόπουλον p. r. Ἀλεξανδρουπόλιν. Άγνή, ἔσθεις σὺ νὰ μὲν λείπη τίποτε· ΑΕΤΙΔΕΥΣ

(ΚΔ'—1286)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ, ΦΙΛΟΣΟΦΗ, ΜΙΜΗ ΙΑΚΩΒΙΔΟΥ, ΤΡΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔΑ, ΕΦ'ΙΣΜΕΝΟ ΚΥΜΑ, ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΔΟΣ, ΠΟΛΥΒΙΕ, ΣΜΥΡΝΗ, Γ. ΤΕΛΙΔΗ, Ι. ΚΥΡΙΑΖΗ, Κ. ΚΟΥΜΑΡΑΝΕ, ΓΩΓΟ ΑΣΤΕΡΗ: Λάβαμε τὰ τετραδία σας καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε θερμὰ.

(ΚΔ'—1287)

Δήλωσις. Εἰς (ΚΔ'—1256) παρελείφθη ἡ λέξις «αγοράφων». Λάβατε μέρος ὅλοι.

(ΚΔ'—1288)

ΙΔΡΥΘΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑ.

Σκοποί: Διαγωνισμοί, Ἀνακαλύψεις. Ἀρχηγοί: Ἀνακαλύψων: ΜΥΡΟΒΟΛΟΣ ΙΩΝΙΑ. Διαγωνισμοί: ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ.

Ἐπαρχηγοί: ΕΝΔΟΣΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ, ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ.

(ΚΔ'—1289)

Γιού-Γιού, συγχαρητήρια γιὰ τὸ βραβεῖο στὸ tennis. Many Kisses from Myriel.

(ΚΔ'—1290)

Ὁ εὐγνωμονοῦμες ἐκείνους πού θαῶν τὴν εὐγενεῖα καλωσύνη νὰ ὑποστηρίξουν τὸ Γ'. Διαγωνισμὸ μας (ΚΔ'—1185).

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ ΜΑΥΡΟΣ ΔΟΥΣ ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—1291)

Μαῦρε Ίπποτα, καὶ διατὶ ὄχι διὰ Μικρῶς ἀγγελίας; — ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΔ'—1292)

«ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ», ἡ ἐπὶθετομα εὐχαριστοῦμε τοὺς Σύλλογους καὶ τὰ Διαπλάσσοῦλα πού ζητοῦν τὴν συμμετοχὴν μας στὸς διαγωνισμοὺς τοὺς, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐργασίμαστε γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωση καὶ μεταρρύθμιση τῆς «Συναδέλφωσης» δὲν εὐχαριστοῦμε.

(ΚΔ'—1293)

Αγοριμένε Καρβόντρε, σὲ ἀνεκάλυψα.

(ΚΔ'—1294)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά καὶ κάρτε-ποστάλ. Νικόλαον Βαυρακάν (διὰ Δ. Α.), Χανιά Κρήτης. — Δικέφαλος Ἀετὸς

(ΚΔ'—1295)

Γιατὶ δὲν μοῦ γράφετε, κορίτσια, ἀφοῦ σὰς ἐξήγησα ἀλληλογραφία; — Δικέφαλος Ἀετὸς.

(ΚΔ'—1296)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ΥΠΟΣΤΗΡΙΧΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ (ΚΔ'—1106)

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ'—1297)

Εὐχαριστῶ ὅλους ὅσοι ἔλαβαν μέρος στὸ Διαγωνισμὸν μου. ΑΒΑΜΑ, ΚΥΡΙΑΖΗ, ἔλαβα, ἀλλὰ συμμετοχὴ; — κ. ΜΑΡΑΓΚΕ, τὰ χειρόγραφα τῶν διαγωνισμῶν δὲν ἐπιστρέφονται.

(ΚΔ'—1298)

Ναυ-Βεζέβουλ, ποῖα Κυριακὴ μὲ ποῖον ἦμουν; Γιατὶ προχθὲς ἀνοίξε τὸ γράμμα τῆς «Εκδικήσεως»;

(ΚΔ'—1299)

Μαγκίτσα, τί γίνεται ὁ ἀδελφός σου; Περσικά του. Ἀλανάρα

(ΚΔ'—1300)

ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ, μ' εὐχαρίστησε στέλλω... pour faire la paix! — Σέρ Ραβεγκάρ, σὺν διαγωνισμὸν σὰς ἔστειλα. — Ααλιδά, Χεῖμαρρε, Μπεροπαντάκο, Ξανθὴ Σαμωτοπούλα, Ὁνειρο τῆς Κύπρου, ἀραγὲς θάχω κι' ἀπὸ σὰς κανένα τετραδιάκι; — ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΔ'—1301)

Εισερχόμενος εἰς τὸ Σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ἅπαντας.

GEORGE TRIP

Ἀρχηγὸς τῆς Συντροφιάς «T. R. I. P.»

(ΚΔ'—1302)

«T. R. I. P.»

U. S. S.

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ «T. R. I. P.» Εἰσερχόμενη εἰς τὸν Διαπλάσσοκομον χαιρετῶ ὅλους τοὺς Διαπλάσσοπαῖδας καὶ ὅλες τὰς Διαπλάσσοῦλες, ὅλοὶ δὲ οἱ δεσχεταί μέλη ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἡλικίας τουλάχιστον 16 ἔτων καὶ μὴ συγκαταλεγόμενα εἰς οὐδὲνα άλλων σὺλλογων ἢ ἐνώσεων. Οἱ βουλομένοι ἀς γράψωσιν εἰς τὴν Δοιν: Μr. George Trip, p. r. Athènes.

Ο' Ἀρχηγὸς

GEORGE TRIP

(ΚΔ'—1303)

ΟΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

ΕΝΘΥΜΙΖΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ...

(ΚΔ'—1305)

Ανταλλάσσωμε c. p. καὶ Μ. Μ. Στείλτε χωριστὰ στὴ καθεμιά. Δοῖς: Πασχάλη, Ζακείνα, p. r. Μυτιλήνη.

(ΚΔ'—1306)

Μυτιληνοί-ές, δὲν ἐψήγατε λίγο καὶ σὰς; — Πασχάλη, Ζακείνα, Νυχτερίδα.

(ΚΔ'—1307)

Ο Σύλλογος «Συμφιλίωσης» διαλύεται ἔνεκα λόγων.

(ΚΔ'—1308)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ διαγωνισμὸν Μ. Μ. καὶ καρτών. Στὶς κάρτε γράφετε αὐτὴν γιὰ θυμίσαι. Προθεσμία διμήνη, συμμετοχὴ δραχμῆς. Βραβεῖα 6. Ὁ ἀπαντήσων στὶς καλύτερας ἀπαντήσεις. Δοῖς: Κ. ΤΖΑΒΑΡΑΝ p. r. Καλαμάς. Λάβατε μέρος ὅλοι, σὰς παρακαλῶ.

(ΚΔ'—1309)

«ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ»

Σύλλογος «Κόκλωρ» ἡ «Συναδέλφωση» συμμαχεῖ μόνον με σὺλλογους πού ἔχουν τὸς ἰδίους σκοπούς. Ἡ κάρτα πού σὺν ἔστειλα ἦταν γιὰ ἐγδύμο.

Ο' Ἐπικτοῦς Ἀποσταλμένος Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καὶ Περιχώρων

ΑΤΑΛΑ

(ΚΔ'—1309α)

Κυκλαυία, εὐχαριστῶ. — Τριαντ. Μπουκ. Νεφέλη; Ρουσσάκη, τὴ διεσθύνσῃ σου; — Μ. Μυστικὰ ἀτήτητα δὲν δέχομαι ἐπέστρεψα 13, Συγγνώμη.

(ΚΔ'—1310)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, περριμένω ἀπάντησιν στὸν διαγωνισμὸν μου (ΚΔ'—1128). Ἀρδόμετο Εὐδωνάκη, ἔστειλα: Ἰσιλίδα, Χιονοστιβάδα, ἔστειλα περριμένω. Ἀμάραντε Κρίνε, θερμὰ εὐχαριστῶ.

(ΚΔ'—1311)

Ἡ εἰς γράμμα σου ἔστειλα εἰς Πλατεῖδον ἔξασα Δοῖν σου. Σέρλοκ-Χόλμς, εἰσθε ἀναιδέστατος παρτὸν εἰ Τσουκνιδούλα—Νάκα καὶ πλησιάζει χειμῶνας.

Σαπφώ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑξῆ: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 20, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος δραχ. 21 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 25 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφός, δρ. 60 καὶ ραμμένος δρ. 65. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 2 ὁ ἀρραφός καὶ δρ. 5 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ. 12, — εἴτε ἀρραφός, εἴτε ραμμένος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δευτερός τοῦ Ἐξωτερικοῦ.)

Ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 25. (3,40, καὶ 7,60).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (μὲ 24 εἰκόν.) δρ. 15. — (1,40 καὶ 4).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 20. — (2 καὶ 4,80).

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δρ. 10. — (1,40 καὶ 3,60).

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκαστον δρ. 2. — (0,80 καὶ 2,40).

Πρὸς ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. — (2 καὶ 4,80).

Ὁ Πυρρειοπώλης (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. — (1,80 καὶ 4,40).

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. — (2,20 καὶ 5,20).

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγημα. 5. — (1 καὶ 3).

Ἀγγελικὴ καὶ ἄλλα διηγήματα Σταυρούλας Μαρκέτου, δρ. 10. — (1 καὶ 3).

Διηγῆματα καὶ Σκέψεις Στ. Μαρκέτου δρ. 10. — (1 καὶ 3,20).